

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 16.

AVGUSTA 7. 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

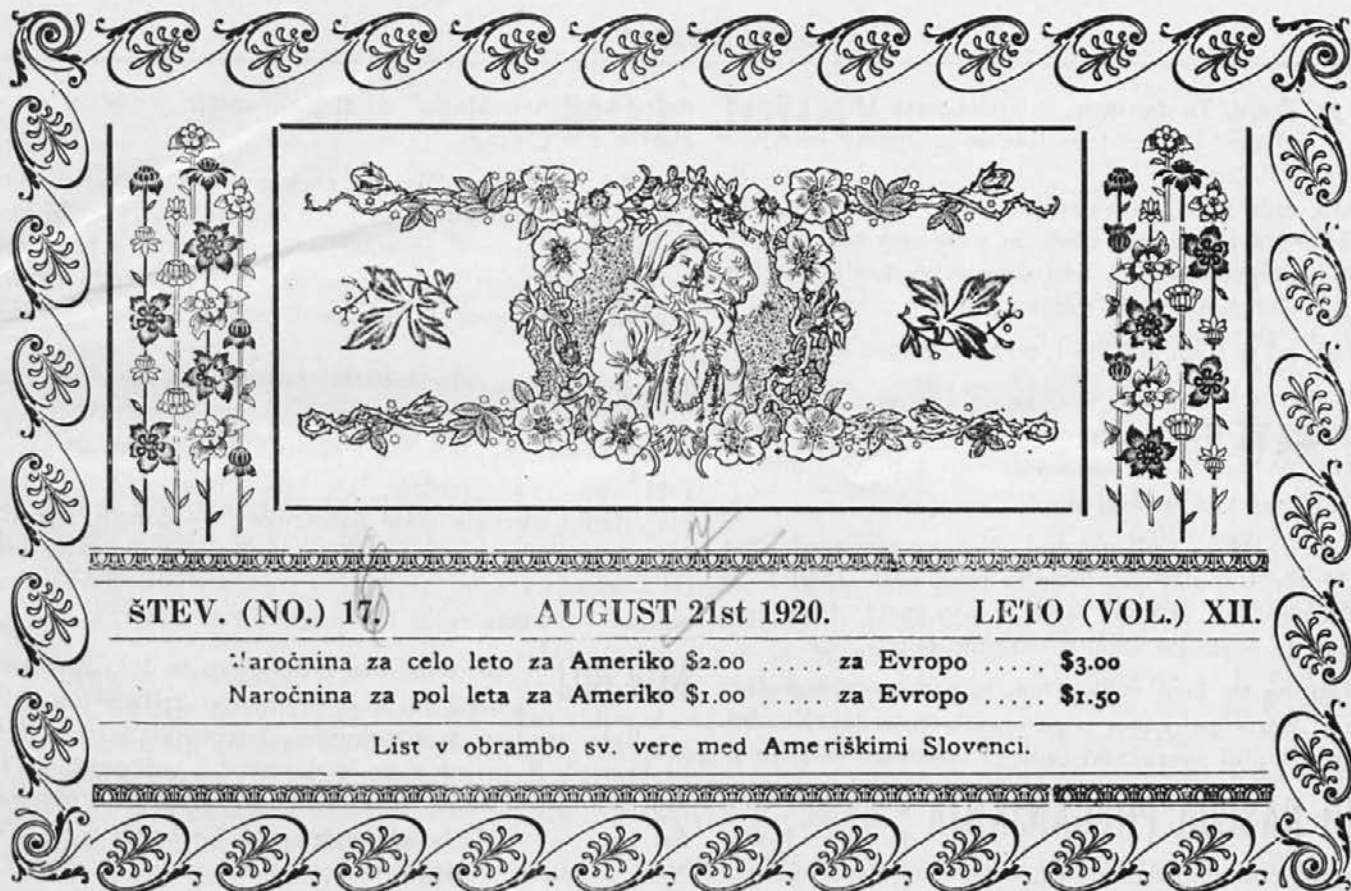
Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE. MOLITVENIKI:

O sv. deželi, povest	1.00
Salamonovi rudniki. Roman	1.00
Peter Rokodelčič, povest50
Povest, And. Gabršček	1.00
Ivan Mizerija,	1.00
Majdič: Na Sveti Večer vezan	1.25
Turki pred Sv. Tilmom. Povest	1.00
Igralec, roman,	1.00
Ne v Ameriko. Povest	1.00
Humoreske in Groteske. Ruski na- rodni humor	1.00
Erjavec: Hudo brezno. Roman75
Kozaki. Roman	1.00
Svetobor. Povest	1.00
Dane: Povesti za mladino	1.00
Četrtek. Roman,	1.00
Jurčič: Sosedov sin	1.00
Gruđa Umira. Povest	1.00
Maksim Gorki: Povesti,	1.00
Spilman: Junaštvo in Zvestoba	1.00
Detela: Malo življenje. Povest	1.00
Zabavna knjižica. Povesti	1.00
Večeri ob Lemanu. Povest	1.00
Spilmanove Povesti šestnajst zvez- kov po50
Na različnih potih. Povest50
Jos. Jurčič, Sosedov sin. Povest ..	1.00
Romarica. Povest	1.00
Vojnimir. Povest50
Alešovec: Ljubljanske slike	1.50
Zadnja kmečka vojska. Povest	1.50
Alešovec: Kako sem se jaz likal. Po- vest. Trije zvezki	2.00
POVESTI:	
Fran Erjavec: Izbrani spisi. — Po- vesti Erjavčeve so znane in splošno priljubljene. Vezan	1.00
Prokop Chocholonšek: Jug, krasni roman, ki prekosi vse druge Colo move romane. Skrajno zanimiv, vez.	1.00
Spilman: Zadnji dnevi Jeruzalema v dveh zvezkih. "Trikrat sem že preči- tal ta roman, pa bi ga še čital", je rekel rojak. In to po pravici. Spil-	

man je v tem romanu prekosil sa- mega sebe. Oba zvezka	2.25
Sheehan: Kresilo duhov. Kdor po- zna duhovitega irskega pisatelja Sheehana, ta ve, da je Kresilo duhov knjiga, katere se človek nikdar ne naveliča. Vezan	1.00
Bob za mladi zob, vezan. Lepa knji- žica za mladino. Pa tudi odraščeni bode našel v nji lepo kratkočasje..	.50
Spisi Andrejčkovega Jožeta, devet snopičev po35
Detela: Prihajač, je krasen roman, skozi in skozi zanimiv in podučen .	.75
Martin Krpan, narodna povest. Kdo še ni slišal o Martin Krpanu? Kdo se še ni nasmejal njegovim duhovi- tim pristno kranjskim šalam? To je sicer izmišljena povest, vendar pisa- telj je tu v krasno zaviti obliki po- vedal bivši avstriji, da bode prišel iz Kranjskega Martin Krpan, ki bo- de premagal Nemškega in Mažar- skega Brdavsa in osvobodil svoj na- rod. Še le danes razumemo prav Martin Krpana75
Taras Buljka, zgodovinski roman. Krasen roman	1.25
Izidor Cankar: S potil povest. Izi- dorja Cankarja vsako pozna. Nje- gova duhovitost je znana. Tako du- hovita je ta povest, krasen jezik. .	1.00
Dalje imamo v zalogi manjše povesti in romane:	
Cesar Maks in Meksika,	\$.50
Don Kišot,50
Naša Ančka,75
Siste e Sesto, povest,75
Kuratorska povest,75
Zvonarjeva hči,50
Hudo brezno,75
Na različnih potih,50
Rešite o pravem času,35
Narodne pripovedke,35
Gozdarjev sin,75
Ribičev sin,35
Grofinja Genovefa,35
Najdenček,35
Narodne pripovedke,50
Jaromil. Povest35
Erazem Predjamski,35
Čerčvica na skali,35
Hubadove pripovedke,35
A. Kalan: Pripovedi,35
Pri Vrbčevem Grog,35
Car in tesar,35
May Erie,35
Na preriji,35
Potovanje v Lilliput,35
Maksimilijan,25
Zbirka narodnih pripovedk35
Mirko Poštenjakovič,35
Strelec,35
Pasjeglavci. Povest	1.00
Znamenje štirih. Roman,	1.00
Iz dnevnika mladega Poredneža. Po- vest	1.00
Jecnač Zmagovač. Povest	1.00
Eno leto med Indijanci. Povest50
Meško: Njiva. Povest,35
RAZNE KNJIGE:	
Slov. Hrv. Katoliški shod. Poročilo velikega shoda, ki je bil v resnici rojstvo Jugoslavije. Kdor danes to	

poročilo bere, ta vidi, kako so kato- liški naši škojje pletli vez med bra- ti Jugoslovani, kako so polagali tem- melje, na katere so potem postavili Jugoslavijo.	1.50
Prava Kristusova nevesta. Po sv. Alfonzu. Krasna knjiga zlasti za re- dovnike in redovnice. Da, vsak re- dovnik bi moral imeti to knjigo. I. zvezek75
Osmero Blagrov. Krasna knjiga za poduk slovenskega naroda.	1.25
Lurški čudeži,	
Več luči. Dr. Mahnič. Krasna knji- ga za sedanji čas. Zlasti slov. du- hovnikom je, priporočamo	1.50
Kako ti je ime (brošurica)	
Sv. Neža,15
Sv. Frančišek,15
Sv. Janez Evangelist15
Sv. Katarina,15
Marija Magdalena15
Rože Simanska15
Perutninar. Kdor želi gojiti kokoši in znati vse, kar treba za vspešno rejo kokoši, tu ima knjigo!	1.00
"Vzorov in bojev," katere je pisal Dr. Debevc. Te črtice so sedaj pon- atistnjene v posebni knjigi. Jako za- bavno.	1.50
Dr. Jeglič: Starišem! Stariši, prebe- rite to knjigo. Zlata je vredna50
Dr. Jeglič: Dekletam,50
Dr. Jeglič: Mladeničem,50
Angelček 12 letnikov po	1.25
Živinoreja. Farmarji, krasna knjiga za Vas,	1.00
Kraljestvo čebel. Farmarji, čebelarji to je knjiga za Vas75
Zemljevid Gorenjske,50
Zgledi bogoljubnih otrok,	1.00
Slovenske pesmi prevedene v nem- ščino	1.00
Naša država. Kdor hoče čitati kako pójmujejo Jugoslavijo naši rojaki doma, naj čita to knjižico75
Kratka katehetika, navodilo za pod- učevanje otrok v katekizmu. Ker v več župnijah dekleta in fantje oskr- bujejo poduk otrok v krščanskem nauku, jim bode ta knjižica dala le- pih navodil, kako se mora podučeva- vati.	
Vzoci in boji. Kdor je čital "Dom in Svet" pred leti, ta se gotovo spom- inja.	
Vzorniki I. sv. obhajila. Podučna knjižica lepih zgledov vzlasti za o- troke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.	1.00
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa, krasna knjiga o presv. Rešnjem Te- lesu, katero prav toplo priporočamo vsem častilcem Evharistiškega naše- ga Gospoda	1.00
Država brez Boga. Krasna razpra- va, katero naj bi prečital vsak Slo- venec35
Knjigovodstvo v dveh zvezkih. — Pravo knjigovodstvo je podlaga vsakega podjetja. Koliko naših tr- gocev ni vspelo edino radi tega, ker niso znali voditi knjig.	2.00

ŠTEV. (NO.) 17.

AUGUST 21st 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

MARIJINO VNEBOVZETJE je najtarejši Marijin praznik katoliške cerkve.

Dokler je živela Mati Jezusova, zbirali so se okrog nje vzlasti apostoli in učenci Jezusovi in se čutili kakor doma. Testament Gospoda Jezusa jim je bil pač svet, svet je bil tudi Njegovi materi, namreč testament Jezusov na sv. križu, ko je odločil dedščino svoji materi in svojim zvestim učencem z besedami: "Mati, glej tvoj sin! in "Sin, glej tvoja mati!"

Pri nji so se zbirali, kakor se osiroteli otroci zbirajo okrog svoje matere. Tu so se navdušili za delo za Boga in za razširjanje Jezusovega evangelija. Tu so iskali tolažbe v preganjanjih. Tu so iskali srčnosti, da so za Gospoda trpeli z veseljem.

Kaj čuda, da je bil za nje žalosten oni dan, ko so izgubili svojo mater.

Kakor pravi ustno izročilo niso bili vsi apostoli pri njeni smrti. Nekateri so prišli šele, ko je bilo sveto telo že pokopano in več dni v grobu. Toda britkosti tistih, ki niso bili pri njeni smrti, je bilo toliko, da so želeli še enkrat videti mrtvo obličje tiste svoje Matere, katero so tolikanj ljubili v življenju. Zato so odprli čez nekaj dni Marijin grob.

Toda kako veliko je bilo njih začudenje, ker v grobu ni bilo več presv. trupla, temveč so našli samo tan-

čice, v katerem je bilo povito in pa prijetna dišava in vonjava iz groba.

Vsi apostoli so takoj bili prepričani, da je bilo sveto telo Matere božjega Sina vzeto iz groba v nebo k Sinu.

In spomin na ta dogodek so začeli potem praznovati vsako leto. Tako je postal ta praznik prvi Marijin praznik v katoliški cerkvi.

NI VERSKA RESNICA, da je bila Marija vzeta v nebesa z dušo in telesom, kakor je na primer resnica o njenem brezmadežnem spočetju. Vendar pa so vsi verniki od časa apostoljskega verovali, da Marijino telo ni segnilo, temveč, da je bilo vzeto v nebo, tako kakor bode naše telo ob sodnem dnevu, ako bomo zveličani.

In ta resnica je globoko utemeljena v našem razumu in v naši veri. Že to, da se v resnici ne spodobi, da bi se ne dotaknila trohnoba onega prečistega telesa, ki ni poznalo greha, katero ni niti senca greha umazala, predvsem pa, katero je stopilo v najožjo dotiko z Bogom samim in s presv. Trojico, ono telo ki se je spojilo z Besedo božjo in je dalo telo, ki je viselo na sv. križu za nas in je povečano v nebesih. Zato so ta praznik že od nekdaj katoličani praznovali na najslavnejši način.

MI, MARIJNI OTROCI se veselimo tega svetega dne, dasi je to smrtni dan naše matere. Ta dan nam je dal namreč tako mogočno

Mater pri Bogu. Ta dan šele, je prišla naša Mati nekako do svoje veljave. Da, od tega dne še-le imamo kristjani — nebeško Mater.

Zato, mila Mati, danes stojimo sicer ob tvojem grobu, vendar naše srce se raduje in naše objokane oči se dvigajo s zaupanjem tja k tebi, kjer si kot kraljica nebes in zemlje povzdgnjena do tolike časti.

Mati, mi te ljubimo! Mati, mi te častimo! Mati, tvoji smo!

ZATO, MATI NAŠA ne zavrzi nas! Poglej nas, svoj slovenski narod tu v Ameriki! Ne pozabi nas tam v svoji slavi!

Poglej, Mati, tudi na svoj list, ki nosi tvoje ime "Ave Maria"! Poglej naše boje za tvojo čast! Poglej naše trpljenje, ker želimo širiti tvojo čast! Glej, celo duhovnik je poskušal škoditi našemu delu za Te.

Mati, na ta Tvoj veliki Dan, te prosimo, blagoslovi svoj list! Brani ga! kakor si ga branila do sedaj. Ne, daj, da bi mu škodili sovražniki tvojega imena!

KELIH NAŠEGA PREGANJANJA mora biti izpit do dna! Nobeno preganjanje, nobena krivica, nobeno trpljenje ne sme biti prihranjeno izdajatelju lista "Ave Maria"! Da bi uničili list "Ave Maria" so se celih dvanajst let trudili vsi, ki so sovražniki križa. Nič niso dosegli! Marija je branila svoje delo. Moči pekla so divjale in besnele. Vsi pomagачi greha so mu spodkopavali tla. Vendar ne. Osramočeni so danes! Čim bolj so besneli, tem bolj je list "Ave Maria" napredoval. Danes bi jih bilo že lahko sram in morali bi osramočeni priznati "Ali nismo neumni, da se tako mučimo? Če v 12. letih nismo nič dosegli, če je list Ave Maria vkljub našemu tolíkemu besnenju vendar toliko napredoval, potem ?" Posebno bi lahko prišli do tega spoznanja, ako bi pomislili: koliko nasprotnikov je stalo celih 12 let nasproti enemu listu "Ave Maria." Tu je bil dnevnik verskega izobčenca Sakserja "Glas Naroda", tu je bil dnevnik socialistov "Prosveta!" dnevnik "Enakopravnost," tu je bil dvakrat na teden "Glas Svobode," tu je bil tednik "Proletarec", tu je bil tednik "Slovenija" tu je bil mesečnik "Čas". In to so samo nekateri! Ne omenjamo onih, ki so že izginili.

In vsa vrsta teh listov je dan na dan, teden za tednom, mesec za mesecom, leto za letom — skozi celih — dvanaest let — vse poskusila, da bi uničila list. Cele sode črnili se je prelilo. Cele zaboje peres se je skrhalo. Člankov se more nameriti na milje!

Pa ni bilo samo časopisje! Proti "Ave Maria" se je delalo, po društvih rdečih in celo katoliških. "Ave Maria" so uničevali in preganjali po naselbinah razni popotni kramarji z urami. "Ave Maria" je uničeval bivši urednik "Glas Naroda." Valjavec, z ovadbami na vlado.

na pošto. "Ave Maria" so skušali uničiti socialisti s tožbo lani v Chicagi.

Pri tem pa molčimo o preganjanjih skrivaj, doma, med brati, o polenih, ki so leteli celo od tam, kjer bi bila morala priti pomoč, in tolažba in priznanje, o preziranju celo med brati. Ali bi vse to ne moralo odpreti oči tem nasprotnikom, da bi morali reči z židom Gamalielom:

lom: "Ako je to delo človeško, pustite ga, samo bode razpadlo. Ako je božje, pa je vse naše delo zastoj!"

Kaj so dosegli vsi ti listi s svojimi skoro sto tisoči naročniki po 12. letih? To da ima "Ave Maria" danes okroglo 6000 naročnikov — dobrih, zvestih in navdušenih za njo. — da stanuje v svoji lastni hiši — da je v sredini Amerike, v sredi socijalistiškega gnezda — da ima svojo lepo opremljeno tiskarno —

NOV BOJ je zahrnel nad našo glavo te dni. Kar niso dosegli vsi naši sovražniki križa v 12. letih s tolíkimi trudi, to pa skušajo doseči naši lastni "Kri-vi bratje". S prižnice se je napovedal boj proti "Ave Maria". Katoliški list, glasilo katol. Jednote je napovedal boj! — Ne bomo se branili! Ne bomo napadali! Naše zaupanje v Marijino pomoč in varstvo je premočno, preveč otroško! Ne, naše oči so tudi te dni, ko nam solze lijejo v oči, uprte zopet samo na Marijo!

In vemo in trdno verujemo, da bode tudi ta zadnji napad — zamanj! da, da bode samo v korist listu, v korist narodu, v prosep Marijine časti; — nam v plačilo — našim napadalcem pa — — —?

Mati, odpusti jim, kakor jim mi odpuščamo!

Mi bi lahko dosegli, da bi najmanj 6000 Slovencev, članov KSKJ, dvignilo v protest svoje glasove, da bi branili list svoje Matere Marije! Ne, bratje! Molčimo! Potrpiamo! Potem se ne bi pokazala tako očitno Mari-na pomoč. Naj mati sama varuje to, kar je njenega, kakor do sedaj že dvanajst let.

MI PA NAPREJ! Da, mirno gremo in bomo šli naprej za svojim ciljem, za svojo zastavo — — ki je zastava Marije Matere!

VI NAROČNIKI pa kar naprej za nami tako odločno, tako srčno, tako junaško pa tudi tako požrtvovalno, kakor sedaj! Kar naprej delajmo! Kar naprej trpimo! Kar naprej žrtvujemo vsaj gre vse **SAMO ZA MARIJA.**

DA, MARIJINO DELO je celo delo Ave Maria, to ču-timo mi, ki smo z listom rastli, delal in trpeli, Marijino delo je, to priznava najmanj 6000 naših naročnikov. Marijino delo je to, je jasen dokaz naše podjetje danes.

O, Mati čast in hvala ti bodi za to.

MOJ JOHNY.

K.

Veliki Šmaren je tu. V spomin mi hodi tale dogodek iz mojega življenja.

*

Rad sem ga imel in ko bi ga vi bili poznali, bi ga pa tudi.

Te njegove žive, vprašujoče nedolžne oči! O, da ste jih videli! O, ko bi se bili tudi vi zagledali vanje in gledali skozi te čiste oči še čistejšo dušo, angeljski značaj, da, pravim imeli bi ga bili tudi radi, kakor jaz.

Bil je moj strežnik. Takoj, ko sem nastopil kot nov župnik v župniji in sem sklical prvo sejo "Altar boys" — "altarnih strežnikov," sem ga opazil med drugimi "kustrančki" in umazančki, ki so hoteli dobiti čast angeljske službe pr altarju. "Kako je tvoje ime?" sem ga vprašal.

"John Golob."

"Koliko si star?"

"Father, devet let!"

"Devet let?"

"Yes, Father!"

"V katero šolo hodiš?"

"V "public" Father!"

"V public?"

"Yes, Father!"

"Zakaj ne greš v katoliško šolo?"

"Ata ne ne puste, Father!"

"Ata?"

"Yes Father!"

"Kaj pa mama pravijo?"

"Niman mame!"

"Nimaš?"

"No, Father!"

"Kje pa so?"

"Umrli so mi."

In zavezlo me je okrog srca. Revček sirotek.

"Well, sem rekel, da ne bom vzela dečka iz publične šole." pravim z resnim obrazom in uprem svoje oči v njegove, da bi videl utis, ki ga bode ta odločitev naredila nanj, videl sem namreč, kako želi postati oltarni strežnik.

In . . . O, da ste ga videli takrat! kako ga je zbolelo globoko doli v

duši. Poteze sicer nekoliko umazanega obraza so se zategnile v tiho in globoko žalost. In . . . solze so se porosile na očesu.

Revček!

"Ali si že prosil ata, da bi te dali v katoliško šolo?"

"Yes, Father!"

"Pa kaj so rekli?"

"Da ne smem."

"Dobro! Naredil bom pri tebi izjemo," sem rekel, ker se je že meni solza utrenila, ker se mi je smilil nedolžni deček. "Ti boš altar boy ker vidim, da si dober in da ni tvoja krivda. Mama v nebesih bode vesela, ko boš stregel Juzuščku, katera se ona veseli v nebesih."

Ni rekel drugega, kakor "Thanks,

Father" — "Hvala oče!" toda o ta radost, ki je zažarela na njegovem obrazu! Da bil je vesel.

Čul sem potem, da je že večkrat poskušal priti do te časti, pa je bil vsikdar zavržen radi istega vzroka.

Od tedaj sem ga imel rad svojega Johnnya ali kakor so drugi rekli "Fathers boy."

Ni zamudil v treh letih enkrat izvzemši bolezn, da bi ga ne bilo, ko sem ga določil. Če ni nihče prišel, on je prišel.

Toda danes — je moj Johnny že — v grobu, oziroma v večnosti v nebesih pri mami.

Kar poslušajte, kako se je to zgodilo.

* * *

Johnnyjev oče je bil zelo slab člo-

Srce Jezusovo, usmili se nas!

vek. Dokler je živela rajnka mama je bil dober. Lepo in srečno sta živela, kajti mama je bila biser modre in pametne žene in matere.

Toda prehladila se je ob času influence in dobila je to bolezen in tudi umrla. Johnny je bil takrat osem let star.

Johnnyjev oče je začel piti. Zastonj so ga sorodniki in prijatelji svarili.

Johnny je imel žalostne čase. Ko bi se ga dobri ljudje ne bili usmilili, bil bi velikrat strgan in lačen.

O, kako me je srce bolelo za to nedolžno dušo! Ali ni neizmerna škoda! Tako blago srce, tak blag značaj, pa se bode pokvaril? Poskusil sem vse! Poklical sem očeta k sebi in ga svaril.

Prvič je še sprejel moje besede in obljubil se poboljšati. Seveda je takoj pri prvem salonu pozabil na to obljubo. Kmalu je bil še slabši.

Poklical sem ga drugič in mu žugal, da mu bodem vzel Johnny-ja in ga dal v sirotišnico.

Zopet je pomagalo toliko, da je obljubil, da se poboljša. Imel je svoje dete še toliko rad, da se je bal ga izgubiti.

Pa ni dolgo držalo. V nekoliko tednih je bil še slabje.

Poklical sem ga tretjič. Toda ni hotel priti. Zaklel je grdo, češ da "f... nič mari, kako on živi!"

Vendar, ker sem se bal za mojega Johnnyja, da slednjič ne omaga in ne pade na slabo čračico, šel sem sam na dom.

Z Johnnyjem sva namreč veliko molila za ubogega ateja. Po cele mesece je šel vsaki dan k svetemu obhajilu zanj. Jaz sem opravil več sv. maš. Hotel sem s tem pomagati nesrečnemu možu, objednem pa porabiti slab očetov zgled pri Johnnyju v njegovo korist, da sem ga s pogostimi svetimi obhajili vodil skozi skušnjave deških let in mu dajal nebeško zdravilo za strupeno okuževanje doma.

Bilo je nedeljsko popoldne, ko sem prišel na dom. Stanovali so na Wythe Ave., ulici revežev. Našel

sem ga k sreči doma.

"Dober dan Mr. Golob."

"Bog daj!"

"No, kako se imate?"

Johnnyja ni bilo doma.

"Dobro!"

Bil je nekoliko vinjen in imel pred seboj morda že drugi "pajnt" piva.

"Toda Mr. Golob, danes vas zopet nisem videl pri sv. maši?"

"Ne, nisem bil," odgovori osorno

"Mr. Golob, kako vi živite? Ali se vam ne smili ubogi otrok..."

"Česte prišli tu sem, da bi mi delali kake pridige, ste se zmotili," reče jezno in vidno razburjen.

"Da, prišel sem, da vas tretjič in zadnjič posvarim, da ne živite tako in ne pijančujete. Drugače Vam bom sodnijsko vzel Johnny-ja."

"Kaj vas pa to briga? Ni Johnny moj sin? Nisem jaz njegov oče? Kaj se vi mešate v moje razmere?"

"Mr. Golob, res je Johnny vaš sin, toda ni pa res, da ste vi njegov oče, temveč ste njegov najhujši sovražnik — — — — —"

"Ven! Ven!" je vstal in zakričal. "Takoj ven! Dosti imam vaših neumnosti. Mislite da smo v srednjem veku, ko ste f... čarovnice zažigali in ljudi mučili? Ven, pravim!"

Vstal sem, vzel klobuk in rekel resno: "Mr. Golob, grem! Toda Johnny-ja vam bom pa vzel in ga dal v sirotišnico!"

"Samo paskusite!" je kričal za menoj in klel, da je bilo groza in da so se vrata v vseh štirih nadstropjih odprla in so stanovalci gledali, kaj pomeni ta krik.

"Kaj ti je, Johnny," vprašam drugo jutro mojega Johnnyja, ko je prišel drugo jutro s zavezano glavo v zakristijo, da streže.

Glavo je pobesil Johnny in videlo se mu je, da je v zadregi.

"Si se tepel?"

"— — — — —"

"Kaj pa je bito?"

Zopet je molčal.

Po maši sem ga vzel v pisarno, kjer mi je pa v solzah priznal, da je prišel popoldne domov, moralo je biti kmalu potem, ko sem jaz odšel,

pa ga je oče obdolžil, da ga hodi on tožiti meni in udaril ga je v pijanosti tako, da mu je oteklo, koder ga je vdaril.

Videl sem, da sedaj pa ne smem več čakati. Johnny mora od doma. Srce me je sicer bolelo ker sirotišnica je sirotišnica in ubogi deček se mi je tako smilil. Vendar vse zastonj. Zvedel sem od sosedov, da ga res oče zelo pretrepava v pijanosti.

In šel sem na otroško sodišče in prijavil cel slučaj. Sodnijski zastopnik društva Najsvetejšega Imena mi je obljubil, da bode naredil vse potrebno.

Kako je sirotek jokal, ko sem mu povedal, da bode moral v sirotišnico. Potolažil sem ga, kolikor sem mogel.

"Oče, še eno devetdnevnicco bom opravil. Prihodnji teden bode praznik Marijinega Vnebovzetja. Oče, prosim molite še vi, da bi Marija pomagala!"

Osupnil sem nad temi besedami dvanajstletnega dečka. Vedel sem, da je dober, toda zdelo se mi je vendar premodro za njegovo starost. Vendar stiska in trpljenje teh treh let, odkar je izgubil mamo, je nadomestila mlada leta.

"Sure, Johnny! Sv. mašo bodem opravil, na sam praznik na tvoj namen. Naj Mati Marija poskrbi za te." sem rekel.

In tako ste ga zopet lahko videli jutro za jutrom med sv. mašo pristopiti k sv. obhajilu. Po sv. maši je pa vselej šel k stranjskemu oltarju Marijinemu in tam nekoliko prav goreče pomolil.

Revček.

....

Na dan pred praznikom je bilo. Imel sem več ljudi za sv. spoved. Tudi Johnny je prišel k sv. spovedi in med sveto mašo k sv. obhajilu. Po maši dobim pa med prvo pošto tudi pismo sodnijskega zastopnika glede Johnnyja, v katerem mi iznana, da bode 17. avgusta njegov, oziroma moj slučaj pred sodiščem, da bi bilo dobro, če bi bil tudi jaz tam."

Seveda sem takoj odgovoril, da bom gotovo tam.

Tudi oče je dobil poziv, da mora na sodišču isti dan.

Silno ga je ta poziv vjezil! V tej jezi je šel v salon in se napil. Proti večeru je pa bilo, ko se je že precej vinjen vrnil domov.

Ko je doma zagledal Johnyja, začel je znašati svojo jezo nanj in ga tepsti. S težavo je zbežal iz hiše pred pijanim razdraženim očetom na ulico.

Jaz sem isti čas spovedoval v cerkvi otroke.

Ravno sem spovedal dečka, ko čujem, da nekdo naglo priteče v cerkev in k moji spovednici.

“Hitro, oče, hitro! Nesreča!”

“Kaj se je pa zgodilo?”

“Golobovega Johnyja je povozila pocestna železnica.”

Mraz me je stresel! Nikdar ne pozabim onih občutkov, ki so me obšli.

“Molitev je uslišana!” mi je nekaj reklo.

Hitro vzamem sv. olje in hitim na cesto. Bilo je samo kakih pet “blok” od cerkve in sem videl množico ljudi na licu mesta, zato sem tekel kar v svoji redovni obleki.

In tu!

Ubogi moi Johny! Ležal je na tleh s prebito črepinjo. Kri mu je stal na ustnicah. Oči je imel zaprte. Še je dihal!

Poklekнем k njemu in z menoj vsi, ki so bili katoličani in začel sem deliti sv. odvezo in sv. poslednje olje. V tem pa prizvoni “ambulanca.”

— Johny je bil že v nebesih pri mami.

Ko je pribežal iz hiše pred razjarjenim očetom, zagnal se je preveč s silo. K nesreči je priropotala mimo s silo pocestna železnica. Johny se je zagnal ravno pred karo! Nesreča se je zgodila, čreplitro se je vse to izvršilo. Kara ga je zadela s silo in ga vrgla na pocestni tlak in mu razbila črepinjo!

Marija je uslišala zaupno molitev in Johnyja vzela med svoje angele. Od tedaj pa vem, da imam tu

di jaz priprošnjike pri Mariji.

In oče? — — — Well, pijanec se je v jamo zvrne.

KRIŽANI IN SMRT NJEGOVEGA SOVRAŽNIKA.

(Po resničnem dogodku zapisal A. T. Zorislav.)

Tiho in skrivnostno šumlja potoček pri jarku, ki se vije med deloma obraslimi deloma planimi griči in hribi ter pušča za seboj rujavo sled žveplene vode, ki prihaja in premogovnih jam, ki se nahajajo v notranjosti teh gričev, in v katerih si ubogi trpin premogar v potu svojega obraza služi svoj vsakdanji kruh.

Na desno in levo na gričih, pod katerimi živ človek bije boj za obstanek, pa spijo smrtno spanje oni, ki so za vedno odložili vsako delo in se jim ni treba več truditi in potiti ter mirno počivajo v hladnih in tihih grobeh.

Kakor drugih narodnosti tako se nahaja na enem teh gričev tudi slovensko pokopališče. Kot pastir med ovčicami stoji med kamenitimi spomeniki umrlih križ s podobo Križanega, ki milo, kot kralj živih in mrtvih, zre v dolino proti premogovnemu rovu.

Mihu Lokvarju, slovenskemu socialistu, ki je delal v tistem rudniku, pa ni bilo všeč, da je križ proti dolini obrnjen, da ta Kristus gleda tja, kjer on dela in je nekega večera, ko je bil pijan, v večji družbi strašno bogokletno govoril in se je nad tem Kristusom na križu. V enomer je povdarjal, da ne mara za Kristusa in da ne bo več trpel, da bi doli gledal, da mu bo glavo nazaj zasukal, da bo nazaj gledal. Zastonj so ga drugi svarili, naj ne govori tako, le še bolj je besnel. “Tako jutri mu bom glavo nazaj zasukal, da bo nazaj gledal,” je še zakričal, predno se je podal proti domu.

Toda takoj drugi dan se je raznesla pretresljiva novica, da se je Miha Lokvar ponesrečil v rudniku; vsula se je nanj velika množina rude in ga tako pritisnila, da mu je — glavo nazaj zasukalo, prav tako

kakor je on žugal Kristusu narediti. Bil je takoj na mestu mrtev. Pokopali so ga zunaj mesta na nekakoliškem pokopališču.

Nesrečni Miha Lokvan, kot mnogo drugih rojakov, je prišel iz domovine kot pošten in veren mladenič, tu pa so ga zagrizenci in protiverski listi tako pokvarili, da se ni samo več brigal za verske dolžnosti, ampak je vero naravnost sovražil in postal sovražnik Kristusa samega in mu napovedal boj in nazadnje kot nesrečna žrtev socialističnih kolovodij sam tako žalostno končal svoje življenje.

MOJE MISLI.

M. Elizažeta.

Več ne hodijo po lokah
moje misli lahkokrile.
po vrtovih razcvetenih,
kjer so rade se mudile,
niso več doma.

Tujin cvet jih več ne vabi,
kot jih klical je pred leti,
več ne plavajo z oblaki
tam, kjer zvezda zvezdi sveti,
drug njihov je dom.

Moje misli cilj so našle . . .
Tam, kjer večna luč trepeče,
srečal jih je v vsi lepoti
v blešku hostije žareče
Jezus večni Bog.

Kakor žarek v vodo čisto
našle so nebes nebesa,
odkrite so zaklad odkrile,
kaj jih mika svet.

Moje misli v cilj edini,
v sveto hostijo strmijo;
tam, kjer žarki večne luči
z večnim Bogom govorijo,
tam je mojih misli dom.

MARIJINO VNEBOVZETJE.

ČASTNA STRAŽA PRED TABERNAKELNOM.

GLASILO ČASTILCEV PRESV.
REŠ. TELESA.

Urejuje Rev. J. J. Plaznik
Des Plaines, Ill.

Postava, ki obsoja človeka k trpljenju, je splošna: podobna je oni postavi, po kateri moramo vsi umreti. Ta postava ne dela izjeme v starosti ali poklicu. Trpeti in žalovati moramo. To je žalostna posledica izvirnega greha. Kadar človek trpi in ga križi tarejo, rabi skrbne roke, da obveže njegove dušne rane, skrbnega prijatelja da obriše njegove solze.

Ali pa najdemo tega prijatelja najboljšega tolažnika med ljudmi? Dovolj je, da smo sami v nesreči in videli homo, da nas bodo zapustili oni, ki so bili naši prijatelji. Pravi prijatelji so redki in malokdo zna resnično sočustvovati. Kaj morejo pomagati oni, ki nas resnično ljubijo? Lahko, poslušajmo našo žalostno zgodbo, spregovore in nekaj tolažilnih besed. Ali se ne bodo ona ušesa, ki pazno poslušajo naše gorje, kma ulutrudila. Ali se ne bo srce, o katerem mislimo, da sočustvuje z nami, pokazalo, da je brezobzirno in nedovzetno za naše gorje?

Veruj, krščanska duša, kar ti povem, kajti vsakdanja skušnja ti spričuje: Le eden je pravi tolažnik, le eden prijatelj na zemlji, katerega lahko povemo vse, kateri se ne bo naveličal nas poslušati: Jezus v tabernaklu.

Pisatelj "Hoja za Kristusom" ima dovolj vzroka, da pravi: "Ljubi ga in imej ga za prijatelja; ko te bodo vsi zapustili, te ne bo zapustil, da bi se končno zgubil." Pravi, edini in zvesti prijatelj v življenju in s-

mrti je Jezus v sveti hostiji. Koliko duš je našlo tolažbo pri njem, ko so jo zastonj iskali drugod.

* Lahko se zjokaš v pričujočnosti Jezusovi pred tabernaklom. Pazno bo poslušal tvoje gorje. Dobro ve kako zdravilo vlti v tvoje rane in kako obrisati solze.

Človek, katerega je potolažil in pokrepčal Jezus, ne rabi več sočutja pri ljudeh. Vstal bo, ne da bi obupal ali se končal s samoumorom, kakor delajo žrtve materijalnega sveta, ampak vstal bo, da pogumno zadene svoj križ in stopa po stopinjah Kristusovih

Vsi trpeči člani Jezusovi naj bi prišli k oltarju, revni, potrti, obrekovani in vsi, ki žalujejo. Videli bodo ne zakladov bogatinov ampak zaklad v tabernaklu. Jezus jim bo rekel: "Pridite in obiščite me v tabernaklu. Za časa svojega zemeljskega bivanja sem bil reven, kakor vi. Delal sem kakor vi in služil svoj kruh, kakor vi. Pridite in obiščite me in naučil vas bodem vdanosti, da boste dobili nebesa v zameno za svoje pamanjkanje, če je voljno prenašate."

Jokajočim, ki žalujejo zavoljo sina, moža ali očeta, ki se je zgubil bo rekel: "Pojdite in obiščite resničnega tolažnika, pred njega položite svoje gorje." Neki svetnik je rekel svetni Moniki, ko je jokala nad svojim sinom: "Otrok, nad katerim je bilo potočenih toliko solz, ne more biti pogubljen." Isto velja ca, kjer je tako navdušeno in tako po-

onem, ki vam povzroča solze. Jezus bodo njegovo srce. Prej ali slej bo spreobrnil onega, zavoljo katerega jokaš, trpiš in za katerega moliš.

Vsem onim, kateri trpe preganjanje in zaničevanje, kličem: "Pojdite in obiščite Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Edino on bo razumel zaničevanje, katero morate prestatiti in on edini ve, kako ste nedolžni. Pojdi blizu svojega Boga tolažnika. Dal ti bo moč, da boš prenašal pogumno vse težave iz ljubezni do njega." Učenec ni več, kakor učitelj. Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas. Blagor onim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njih je nebeško kraljestvo. Kadar bodo govorili vse hudi zoper vas zavoljo mene, veselite, ker vaše plačilo je obilo v nebesih."

Vsem žalujočim rečem: "Pojdite in obiščite Jezusa v sveti hostiji. Smrt ti je vzela očeta, mater, morda ljubljenega otroka. Vse se ti zdi prazno, jokaš se, zastonj ga iščeš. Kdo naj razume tvojo žalost? Kdo te bo potolažil? Jezus in samo Jezus v tabernaklu. Zateci se k njemu in moli ga, kadar je prišla smrt v tvojo družino. On je vstajenje in življenje. "Kdor veruje v me, četudi je mrtev bo živel." Resurget frate tuus" — "Tvoj brat bo vstal." je rekel Gospod Lazarjevi sestri, ker je jokala zaradi smrti svojega brata. Ta, ki je umrl, bo zopet vstal. Gospod mu je zaprl oči za ta svet, da vidi svetlo večnost, odšel je pred teboj v tvojo pravo domovi-

no. Kmalu bo konec tvojega pregnanstva in združila se bota v nebesih."

Vsem kristjanom brez izjeme, ki jedo svoj kruh v potu svojega obraza rečem: "Iščite tolažbo tam kjer jo morete najti — v tabernaklu." Našli jo boste, če jo iščete s pravo vero, v tabernaklu.

Redovnica, prednica v sirotišnici, pripoveduje:

Dejstvo je, da ko zapuste otroci zavetišče, najprej obišejo Jezusa v najsvetejšem zakramentu, kamorkoli pridejo. On je tisti prijatelj, kateremu zaupno potožijo vse težave, ga prosijo za svet in verujejo da jih bo vlišč!

Ko je Klara zapustila sirotišnico, je to dobro znala. Dobila je službo in vse je šlo dobro, dokler ni zbolela in jo ni k sebi vzel nek sorodnik. Ostala je v hiši le nekaj dni, ker ni mogla dalje; spoznala je, da je njena čistost v nevarnosti. Spomnila se je nauka iz šole in šla k Jezusu in mu priprosto razložila svoje težave. Čutila se je potolaženo in sklenila kljub slabemu zdravju, iti drugam. Kaj naj stori? Ni vedela, vendar se ni bala; celo vesela je za-

neko svojo dobrotnico; ta ji je povedala, da ima lepo službo za njo, le vedela ni, kje se nahaja. Deklica je spoznala, da je dobila pomoč pred sveti Rešnjim Telesom. Obiskala je dotično gospo in dobi pošteno službo.

Tu imamo zgled vere, preprostosti in zaupanja. Kedaj bomo mi imeli resnično vero, da je Jezus v najsvetejšem zakramentu milostjiv in ljubezniv in da nas želi potolažiti. "Pridite k meni vsi, ki delate in ste obteženi in jaz vas bom poživil."

Cleveland, O. — Najhitrejša in najgotovejša pot do pogostnega sv. obhajila je gotovo sveti rožni venec. Leta 1917 je bil sveti misijon v cerkvi svtega Lovrenca. Č. g. misijonar Vencel Šolar, O.S.B. je med drugimi tudi priporočal sveti rožni venec. Tisti čas sem obljubil brez-

madežni Devici, da jo bom počastil vsaki večer s to lepo molitvijo. Takoj sem čutil, da mi ona odgovarja, da me sprejme od tistega časa za svojega varovanca. Do tistega časa je bil neprestan boj; sovražnik me je hotel na vsaki način oplasiti pred pogostim svetim obhajilom. Ko sem pa prijel za pravo orožje, so zbežale vse nakane in zvižaje; kakor se vmikajo zvezde pred solncem, tako so me zapuščali prazni strahovi. Koliko koristi sem prejel od svetega rožnega venca. Tu se najlepše zahvaljujem č. g. misijonarju, č. g.

župniku Omanu pri svetem Lavrencu, posebno pa Brezmadežni Devici, kraljici svetega rožnega venca.

Usmiljena ti mati moja,
Kako te naj bi počastil?
V tvoji milosti bogati
Sem milosti tudi jaz dobil.

Zato te hočem proslavljati.
Usmiljena ti božja mati!
Na veke te želim častiti,
Se v družbi tvoji veseliti.

Član Častne Straže.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. Smoley.

ŠTIRINAJSTA NEDELJA PO
BINKOŠTIH.Nikdo ne more dvema gospo-
doma služiti. Mat., 6. 24.

"Nihče ne more dvema gospo-
doma služiti," pravi Kristus v današ-
nem evangeliju. In vendar vidimo
tako mnogo ljudi, ki mislijo, da lah-
ko služijo Bogu in mamonu, ki po-
polnoma pozabijo, da imajo služiti
Bogu, skrbe le za svoje telo in za
svet, kaj bodo jedli, s čim se obla-
čili, kakor bi bil to edini njihov na-
men na svetu. Je to velika zmota,
ki škoduje človeku časno in večno.
Hočemo danes premišljevat o služ-
bi božji, in pokažem vam, da je slu-
žba božja 1.) potrebna, 2.) častna,
3.) koristna.

Mi moramo služiti Bogu.

To sledi najprej iz tega, ker je
Bog naš Stvarnik in naš Gospod. Te-
mu, kdor je naš gospod, moramo
služiti. Potem moramo pomisliti,
da nas je Bog Sin odrešil groznega
suženjstva, večnega pogubljenja s
svojo smrtjo. Drago smo odkuplje-
n, toraj mu moramo služiti.

Bog je nadalje naravnost ukazal
da mu moramo služiti. "Gospoda
svojega Boga se boj in njemu slu-
ži," čitamo v sv. pismu stare Zave-
ze (5. M.s. 6. 13) In Kristus sam je
rekel, ko ga je skušal satan: "Pi-
sano je: Bogu se bodeš klanjal in
njemu samemu služiti."

2.) Služiti Bogu je vzvišeno. Ko-
likor večji gospod, kateremu služi-
mo, toliko imenitnejša naša služba.
Ponosni so bili, ki so služili cesarjem
in kraljem, predsednikom in drugim
velikašem, ne bomo tajili, da taka
služba ni bila častna in visoka. To-
da Bog je kralj vseh kraljev, on je
najvišji, najmogočnejši Gospod, ra-

zun tega pa še sodnik vseh ljudi.
Kako vzvišeno toraj, služiti Bogu!
In premislimo nadalje: Kdo služi
Bogu? Služijo mu angelji, služijo
mu svetniki in svetnice, to je naj-
čistejši ljudje na svetu. In tem se
pridružimo mi, ako služimo Bogu.

Kako častno toraj služiti Bogu!
Toda kako malo jih je, ki na to mi-
slijo; kako ogromno število jih je,
ki se za službo Bogu ne brigajo in
služijo mamonu, služijo satanu. Ka-
ka neumnost, kak a blaznost!

Cesar Napoleon je, kakor vam
znano, umrl na otoku sv. Helene.
Ko je zbolel, poslala mu je njegova
mati Lejčicija, duhovnika Vignali
da bi ga previdel za smrt. Z rado-
stjo je Napoleon sprejel duhovnika.
V navzočnost zdravnika je rekel, da
je pripravljen storiti vse, kar mu bo
duhovnik naročil glede rešitve nje-
gove duše. Opazil je, da se pri teh
besedah zdravnik zaničljivo posme-
nil. In to je razsrdilo starega le-
čarja, pred katerim se je tresla ve-
la Evropa, da je zaklical zdravniku:
"Ako nimate sploh nikake vere, je
to vaša reč, kar se pa mene tiče, pa
verujem v Boga in svojega sodni-
ka, in se nikakor ne sramujem, iz-
polnjevati dolžnosti katolika!" Na-
poleon se ni sramoval služiti Bogu,
vedel je, kako vzvišena, častna je ta
služba!

3.) Služiti Bogu pa je tudi korist-
no — častno in večno. Pravim, čas-
no. Kaj pa prinaša služba božja
človeku na svetu? Mir, pokoj ra-
dost. Oni pokoj, o katerem je go-
voril Kristus apostolom, da ga svet
dati ne more. Ni srečnejšega člove-
ka na svetu, kakor ta, ki služi zves-
to Bogu. In kak rerež je ta, ki zupu-
sti Boga. Je suženj svojega telesa,
suženj sveta in hudobnega duha.
Jasno je to povedal angleški pisatelj

Carlyle: "Opustili smo vero, odvr-
gli od sebe pobožno miselj, a ničes-
sar s tem nismo pridobili; na Boga
smo pozabili, zaprli smo oči pred
večno resnico in jih odprli goljufi-
vemu blesku. Na mesto službe bož-
je smo vpostavili službo mamona,
ki človeka nikoli ne napravi srečne-
ga, ampak vedno nesrečnega!" In
to priznavajo i brezverci, ako hoče-
jo biti odkritosrčni.

Služiti Bogu je koristno večno.
Kaj nam prinese večnost? Najprej:
Krono večne slave. V Rimu je zdi-
hoval v ječi apostol Pavel in čakal
na smrt. In iz ječe je pisal Timote-
ju: "Dober boj sem bojeval, tek do-
končal vero si ohranil. Sedaj pa mi
je pripravljena krona večne slave,
katero mi da Gospod na ta dan." Kro-
na pravičnosti čaka vsakega zves-
tega služabnika božjega.

Daje nam pa tudi neskončno ve-
čno radost. Kolikrat nam pove sv.
pismo, kaka radost je nam priprav-
ljena. "Oko ni videlo, uho ni sliša-
lo; kar je Bog pripravil tem, ki ga
ljubijo." — "Pojdi zvest in dobi
hlapec v veselje svojega Gospoda,
ker si bil v malem zvest: te bo čez
veliko postavil."

Sedaj boste lahko razumeli popol-
noma, kaj pomenijo besede Krisuso-
ve: "Iščite najprej božjega kralje-
stva, vse drugo vam bo pridano.
Naj vas Bog potrdi v svoji službi,
da bi bili potem deležni večnega
plačila. Amen."

PETNAJSTA NEDELJA PO BIN-
KOŠTIH.Mrtvega so nesli ven.
Luk. 7. 12.Bog ima povsod svoje pridigarje.
Na prvem mestu so to škofje in du-

hovniki, katerim je rekel Gospod: "Učite vse narode — oznanuite evangelij vsemu stvarstvu!" Radi svoje službe pridigujejo škofje in duhovniki, in če nanese tu in tam potreba, pokliče duhovnik misijonarja, da bi njegovim vernim oznanoval božjo besedo.

Toda Bog pošilja še druge misijonarje ljudem. Koga? Razne nesreče: bolezen, mnogokrat i smrt. V današnjem evangeliju slišimo, da so nesli mrtvega iz mesta, ko se je Jezus bližal mestu Naím. Tudi to smo že videli mnogo smrtnih slučajev, in vedno se nam je oglasila vest: Memento mori — spominjaj se smrti!

Ako je to resnica, da moramo umreti, pogledjmo smrti v oči in si dajmo odgovor na vprašanje: "Od česa pa je odvisna srečna smrt?"

Jeli morda odvisna od tega, v kakki starosti kedo umrje? Seveda ni vse jedno, v kakki starosti kdo umre. Vsakdo rad živi. Še črv se brani smrti. In je žalostno, ako kdo umrie v mladih letih. Žalostno za tega, ki je umrl. Tako mlad, pa uera umreti: Kako težko, kako nerad se loči iz tega sveta. Je žalostno za njegove sorodnike. Pogledjte na grob v današnjem evangelju. Mladeniča, so nesli k grobu — za rakvijo je stopala zapuščena, stara mati. Kako je jokala, ko so nesli njenega edinega sina, podporo njenih starih let. In kako jokajo še dandanes stariši, ko jim nesejo sina ali hčer v grob! Je toraj bridko, če kedo umrje v mladih letih. Toda glede srečne smrti, to je z ozirom na večnost od tega ni mnogo odvisno. Pogledjte v nebo, tam vidite mučenico sv. Evlalijo, sv. Nežo, ki je umrla v 14. letu, najdete nedolžne otročiče. Pogledjte pa i do okla, i tam najdete zavžence, ki so umrli v otroških, mladeniških letih. Toraj od starosti srečna smrt ni odvisna.

Jeli morda srečna smrt odvisna od tega, kje umrješ? Res, da ni vse jedno, kje človek umrje. Ni lepšega za otroka, kakor če umrie v materinem naročju. Ni srečnejše matere, kakor če umrje v sredi svojih otrok.

Ni žalostnejše smrti, kakor če človek umrje v tujini. Toda glede srečne smrti to nima nikaškega vpljiva, kje kdo umira. Sv. Frančišek Ksaverij je umiral v borni koči v daljni tujini kot misijonar, in je v nebesih; mnogi umirajo v krasnih poslopih — a so vrženi v pekel.

Jeli odvisna smrt od tega, kako si bil premožen v življenju? Ne! Po smrti bo vse jedno, si li imel v življenju milijone ali si bil zadnji berač. Črvom v grobu bode vse jedno, koga bodo glodali. A kar se tiče več-

ako hočemo srečno umirati! Ni vse jedno, imaš li vero ob koncu svojega življenja, ali je nimaš! Gospod pravi: "Kdor ne veruje, ta je že sojen!"

Razun vere moraš imeti čisto dušo. Nič nečistega ne pojde v nebesko kraljestvo. Ako imaš le en sam smrten greh, boš pogubljen; slišal bodeš besede: "Priatelj, kako pa si prišel sem, ko nimaš svatovskega oblačila!"

Moraš imeti dobra dela. "Vsako drevo," pravi Gospod, "ki ne obrodi dobrega sadu, bode posekano in v ogenj vrženo."

Vidite, to so pogoji večne smrti: ne starost, ne kraj, ne bogastvo, ampak stan naše duše: da imamo vero, da smo čisti in da imamo dobra dela. Za te stvari moji dragi skrbite!"

Aragonski kralj Janez je vzkliknil ko je umiral: "Z Bogom zemlja!" in dostavil: "Ko bi mogel tudi reči: Pozdravljeno mi bodi nebo!" Kako bo žalotno, ko bomo umirali, ako ne bomo mogli i mi reči: "Pozdravljeno mi bodi nebo!" Bila je to žalostna, bridka smrt.

Na nosilnicah nas ponesejo enkrat na pokopališče, kakor so nesli mladeniča iz Naíma. Na teh nosilnicah nam bo vse jedno, kake starosti smo umrli, kje in kako bogati smo umrli. Edino le vera, edino le čistost naše duše in dobra naša dela nam bodo preskrbela srečno večnost. Amen.

Nekateri ljudje se jeze, ker ničesar ne morejo najti, radi česar bi se jezili.

"Celi svet je gledališki oder in mi ljudje smo igralci, ki igramo vsak svojo vlogo."

"Da. Toda marsikdo je moral že spoznati, da ta oder nima nezgorljivega zagrinjala."

* * * * *

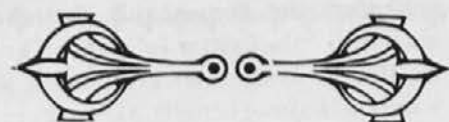
NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIK

—

- 143. Mr. Gregor Gregorič
Eveleth, Minn.
 - 144. Mr. John Mihelič
Smuggler, Colo.
 - 145. Mr. Anthony Skur
Cleveland, Ohio.
 - 146. Mrs. Frances Peterka
Brooklyn, N. Y.
 - 147. Mrs. Anna Princ
Pueblo, Colo.
 - 148. Rev. P. Roman Homar,
O.S.B. Indijanski misijonar
Beaulieu, Minn.
- * * * * *

sti, je vse jedno, sili bil bogat ali revež. V nebu najdemo bogataše, cesarje in kralje, i reveži so tam. Umrli je revež Lazar, in angelji so nesli njegovo dušo v nebo; umrl pa je i bogatin in bil vržen v peklo. Premožnje, bogastvo ne odločuje.

Od česa je toraj odvisna srečna smrt? Kaj nam je storiti, da bi srečno umirali? Odgovor je kratek: Srečna smrt je odvisna od stanu naše duše. Vprašajmo sv. Pavla, kaj je rekel koncem svojega življenja. So znamenite besede: "Dober boj sem bojeval, tek dokončal, vero si ohranil!" Vero si moramo toraj ohraniti,

NJEGOVA ŽENA.

Rev. J. Plaznik.
(Konec.)

Ko je Alice tako gledala Johna in poslušala ubrano godbo, se ji je kar zazdelo, da je prišel pravi trenotek. Nikoli več ne bo lepše prilike. Po večerji bo prosta zabava. Alice, Tom in John se bodo skupaj vsedli k pogovoru. Njen mož še ni bil nikoli boljše razpoložen. Zadovoljstvo se mu je bralo na obrazu. Bila je prepričana, da mu vest ne očita zanemarjanja verskih dolžnosti. Posebno še človek ne misli na vero pri veseljah. Ko ga Tom povabi, da pristopi k prostozidarjem, se bo John vdal, brez ugovarjanja. Kako bo vse lepo! Da, kar nocoj se mora vresničiti!

Alice se je ozrla po Tomu. Bil je pri mizi ob steni prav blizu nje. Uljudno se je oprostila in pošepetala Tomu nekaj na uho.

"Gotovo, draga moja;" je rekel Tom. "Kadar hočeš; sam bom tukaj cel večer."

Nato je prišla nazaj in začela pogovor s svojim možem: "Ljubi moj John, ali bi ne imeli kratek govor skupaj, ti, Tom in jaz? Tom ti hoče nekaj svetovati, kar se mi zdi silno lepo in bi rada, da ti pove."

Na Johnovem obrazu se je pokazal počasni jasen nasmehljaj, kar je bilo znamenje goreče ljubezni do njegove žene.

"Kar povej kedaj; z veseljem bom poslušal, kar bo Tom povedal."

Kmalu so se začeli člani Carniola kluba zbirati k pogovorom. S pogledom je Alice namignila svojemu možu in Tomu v samotni kotiček.

John in Tom sta se zadovoljno vsedla in Alice ju je gledala, ko sta si prižgala dolg ismodki. Kako čarobni so ti poletni večeri ob michiganskem jezeru. Luna se je ravnokar prikazala in sipala svojo blede luč na jezero. V poltemi lahko opazuješ na tisoče luči ob obrežju, kadar jih ne preseva mogočna luč iz železočistilnikov pri zalivu. Ali se ni hotela ravno tedaj vmešavati v

pogovor, ker je vedela, da bo Tom dobro opravil svoj posel. Zdelo se ji je, da se bo pričela igra, katero je hrepenela, videti. Kako se ji je vse posrečilo! Kako srečna ženska je bila! Tiho je pričakovala, kako bo Tom začel.

Nekaj trenutkov je bilo vse tiho. Vsi so zrl na jezero. Prijetno je bilo opazovati naravo lepe poletne noči. Ko je John skadil že polovico smodke, je spregovoril.

"Alice pravi, da si mi hotel nekaj prav lepega povedati. Kar vun z besedo. Ta kraj je res pripraven za poslušanje lepih reči."

"Res sem ti hotel povedati nekaj dobrega, pa nisem hotel motiti prijetne tišine. Govoril sem o tej zadevi z Alice in rekla je, da boš gotovo vnet za stvar. Tako vnet je za to, da se predlog lahko smatra ravno tako njen, kakor moj."

"Če je stvar taka, potem ni dvoma, da bi se tudi meni ne dopadla. Če bi samo ti svetoval, bi najbrž storil, kar bi mi rekel; če se pa še Alici dopade, potem se pa ne morem vstavljati. Kaj neki je, rad bi že vedel."

"Saj veš, da sem bil že več let navdušen prostozidar. Naše društvo je zelo dobro; v to društvo ali ložo spada več prijateljev tvoje žene, kakor tudi mojih. Ravno oni dan sem govoril z nekim uradnikom, kateri me je vprašal zakaj ne pripeljem John Ranta s seboj, ker je dober človek in bi mu veliko koristilo v gmotnem in socialnem oziru. Dokler ni prostozidar, ni prave vezi med nami in njim.

Zato sem sklenil, da ti stvar pojasnim in te skušam pridobiti za našo ložo. Tako bi rada tudi Alice; vem, da tebe samega veseli, da bi pristopil. Kar reci, da seja je v sredo; jaz te bom predložil in ni dvoma, da te bodo sprejeli z največjim veseljem."

Tu se oglaš iše Alice: "Kar pri-

druži se dragi moj, dopadlo se bo tebi in njim in nam vsem. Ne vidim rada, da bi ne bil pri kaki stvari, ki je dobra. Kar reci Tomu, da te predlaga, pa bomo vsi zadovoljni."

John pa ni odgovoril. Alice je kar zazeblo. Tiho je sedel John in čelo se mu je nagubancilo, znamenje, da premišluje.

Tom je kar naprej klepetal in pripovedoval zabavne dogodke v tem ali onem članu. Bil je gotov, da bo John privolil in da še čakati ni treba odločnega odgovora.

Ne tako Alice. Vsak trenotek je bila nemirnejša. Kaj pomeni ta molk i nizraz na Johnovem obrazu? Ali se res obotavlja? Ali se je domislil česa iz preteklosti? Hitro je vstala in se vsedla na široko stranico njegovega stola. Sladko mu je šepnila na uho: "Kaj ti je, dragi John? Menda se ne boš še obotavljal? Toliko vzrokov imaš, da se pridružiš."

John je stisnil roko, katero je položila okrog njegovega vratu, a odgovoril ni ničesar. Njegov obraz je postal izredno resen. Jasno je videla, da se bori sam s seboj. Tom ni več tako navdušeno govoril; tudi on je opazil, da ni vse prav. Nazadnje je tudi Tom obmolnil in pogledal Johna, kakor, da pričakuje odgovora. John je slednjič prekinil mučen molk rekoč:

"Moj dragi Tom in ti, Alice, stvar ni tako enostavna, kakor si vidva mislita. Pripoznam, da veliko število let nisem bil dober katoličan. Katoliška cerkev prepoveduje, že ve, zakaj, svojim članom pod kaznijo izobčenja pridružiti se prostozidarjem. Kakšen mož bi pa bil, če bi se vam pridružil zaradi tovarišije al idenarnih ozirov? Tom, odgovori? mesto mene. Kaj misliš o katoličanu, kateri se vam pridruži? Kako ga imenuješ v svojem srcu?"

Tom ni odgovoril. Bila je Alice — Alice, kateri so tla plesala pod no-

gami, kateri je odgovorila. Strašno razočaranje in strah sta bila vzrok, da je pozabila, kako previdno je vselej govorila o verskih rečeh. V naglici in razburjenosti mu je povedala resnico.

"O John, dragi John, zakaj tako govoriš? Kako se sploh moreš imenovati katoličana!? Ali ne zahteva katoliška cerkev od svojih članov, da prejemajo zakramente? Ti jih nisi prejel — že veš, od kedaj. Ali ne zapoveduje, da morajo iti k maši vsako nedeljo? Ti nisi bil že več mesecev. Ne imenuj se to, kar sploh nisi. Nič boljši katoličan nisi sedaj, kakor Tom in jaz — zakaj bi prazno ime in izrabljena čutila stala na potu družabnemu veselju in finančnemu napredku?"

Komaj je spregovorila te besede, bi bila že dala vse, če bi jih bila mogla vzeti nazaj. Celó v lumini svetlobi je videla, kako je moža oblila rdečica vsled sramu. Sklonil je glavo in pokril oči z rokami.

"Dobri Bog," je vzkliknil sam pri sebi; "kako strašne reči čujem iz ust svoje žene!"

Tom je pa še dovršil, kar je Alice opustila. Tom ni opazil Johnovega sramu, niti čul njegovega mrmranja. Hotel je pomagati svoji sestri, toda izgovoril je še usodnejše besede, kakor Alice.

"Le pomisli, John, katoličani se nam tudi pridružujejo. Lanci Mauless se nam je pridružil pred pol leta."

Če je bilo treba še česa dodati k Johnovi sramoti in očitaniu njegove žene, je bila samo treba omeniti Lancy Maulessa in njegovo odpadništvo. O njem se je veliko govorilo in marsikdo, ki ni ljubil katoliške cerkve, je izrazil svoje zaničevanje do človeka, ki je prodal svoje versko prepričanje in opustil vero iz finančnih oziróv. Johna je kar zboldlo, ko je čul o tem ničvrednem človeku.

Napol dvignjen je vzkliknil:

"Za božjo voljo, Tom, ali me boš primerjal s to breznačajno šlevo, Lancy Mauless? Človek, jaz še nisem nikoli v svojem življenju zata-

jil svoje vere, četudi moram pripoznati v svojo sramoto, da nisem vselej živel po veri. Povem ti, Tom, in ravno tako tebi, Alice, naučila sta me nekaj velikega, četudi nista mislila. Kar je preteklo, je preteklo in preteklost samo obžalujem. Zapomnita si pa, da bom — od sedaj naprej drugačen mož."

"Lancy Mauless!" je mrmral, ko je vstajal in šel po svoj površnik. "Res, čas je že, da grem k spovedi."

Alice je šla domov oni večer v Tomovem avtomobilu ter obupno jokala nad podrtinami svojih načrtov, katere je tako skrbno delala toliko časa. Rekla je sama pri sebi, da še ni nikoli videla Johna tako mogočnega, kakor tačas, ko je šel od nje in se napolnil k spovedi. Imela je prava čutila in ne bi hotela ime-

ti šlapo za moža. Vedela je tudi, da ne more človek, kateri ima tako trdno vero, kakor John, kar je ravno kar opazila, nikoli biti zadovoljen, če opusti svojo vero. Alice je pa resnično ljubila svojega moža in ga občudovala. Morda bo prav, če zvedemo, kaj je rekla, ko je prišel John domov oni večer, zelo resen sicer, a miren. Povedal je svoji potrti ženi, da je bil pri spovedi in bo šel k maši in obhajilu drugi dan.

"Najboljše bo, da grem še jaz s teboj," je rekla. "Tudi jaz hočem poznati to starodavno katoliško vero. Tako impozanten si nocoj, John — mož in žena morata vsekakor iti skupaj v cerkev." Naslonila je svojo glavo na njegovo ramo in skončala: "Zelo sem vesela, da moj mož ni breznačajna šleva, kakor Lancy Mauless."

Rt. Rev. J. Trobec, D. D. škof naš dobrotnik.

Svetli žarki iz zgodovine katoliške cerkve.

Piše Rev. Smoley.
(Nadaljevanje.)

Svojega Mesije ljudstvo ni spoznalo; zavrglo ga je. Zavist in nevoščljivost, napuh in duh odpornosti, zaslepljenost in popačenost so ovirale judovsko ljudstvo, da ni moglo spoznati svojega Odrešenika. Ta strast je gnala ljudstvo tako daleč, da je preganjalo Jezusa do sramotne smrti na križu.

In kaj so bili notranji vzroki te zaslepljenosti, da niso hoteli Judje spoznati svojega Odrešenika, svoje lastne sreče?

Bila je notranja nevednost Izraelcev.

3. Cerkev Jezusova in poganstvo.

Med tem ko so Judje v nestrpnem sovraštvu svojega Mesijo kratkoma zavrgli, so pagani po pretežni večini niso dosti brigali za njega, o-malovaževali, da zaničevali so mlado kščanstvo.

Kako pa naj bi bilo dugače? Za nauk o pokorščini do Boga, o samozatajevanju, o zdrževanju, o ljubezni do bližnjega in celo do sovražnika ni imelo poganstvo nikakega smisla. Za krščanske čednosti se ni moglo ogreti. Poganska izgoja, poganska izobrazba, smer poganskega življenja, zahtevala je ravno nasprotno od tega, kar je učil evangelij Jezusov. Povsod je vladala največja verska nevednost. Svet, bil je takrat pod rimsko oblastjo. In k Rimljanom so pridrli vsi oni nazori o bogovih, o njihovem delovanju in njihovih strasteh, kakor so jih gojili narodi v podjarmljenih zemljah. Najbolj pa je okužila нравnost narodov strastna mehkužnost orijentalcev. Ustrezati vsem strastem; uživati življenje do skrajnosti; skrbeti in brigati se samo za svojo lastno osebo; svojega bližnjega pa imeti kot preprost plen, to so bili nazori poganstva za časa Kristusovega.

Proti vsemu temu posamezniki

kljub vsem svojim naporom, kljub svoji plemenitosti, niso mogli ničesar doseči. Smatramo jih lahko kot izjeme v splošnem propadu нравnosti, toda te plemenite duše niso mogle vplivati na splošnost.

Tako so poskušale n. pr. mnogoteré modrijanske šole z občudovanja vredno vztrajnostjo in pridnostjo, razvozljati zagonetke, vprašanja, kaj je resnica, kaj je Bog, vprašanja o vrednosti človeka in pomenu, važnosti svetovja. Drugi so skušali preprečiti nenravnosti s pesnikovanjem in nravnimi spisi — toda vse je bilo zatonj.

Dasi so posamezni modrijani, kakor Sokrat (umrl 399 p. K.) Platon (umrl 348) Aristotel (umrl 322) učili nauke, polne življenjskega modroslovja: vendar so ostali le "glas vpijočega v puščavi." Sadu ves njihov trud ni obrodil.

„Najhujše pa se je v teh žalostnih poganskih razmerah godilo revežem, sužnjam in ženam: "Umiljenje z revezi pripravljenosti in volje, da bi revežem pomagali, tega pagani niso poznali. Vse to so imenovali za slabost, da celo blaznost. Sovražili so reveže in samo gledali, kako bi jih spravili iz sveta.

Še slabše se je godilo sužnjem. Bili so lastnina svojih gospodarjev, kakor vsako drugo blago. Brez vsakih pravic, brez vsakega državnega varstva bila je njihova usoda z malimi izjemami usoda živalij. Kakor žival, tako je lahko prodal gospodar sužnja, kakor žival ga je lahko tepel poljubno in surovo, kakor žival ga je lahko umoril. Tisoče in tisoče jih je rajše pobegnilo svojim gospodarjem in šlo v prostovoljno smrt.

Nečasten, sramoten je bil položaj žene. Celó svobodne žene niso bile na boljšem kakor sužnji. Poleg sebe so morale gledati na druge žene, ki jih je imel njihov mož. Naj si je

bil mož z njimi še tako surov, naj je ravnal z njimi kakor z živino, morale so molčati, mož jih je lahko poginal iz hiše, kadar mu je bilo drago. Ločitve so bile na dnevnem redu. O rodbinski sreči, o vzgoji otrok ni bilo nikakega govora. Slabotne, neljube, telesno pokvarjene otroke so lahko brez vsake kazni umorili. Groza nas pretresa, ako slišimo, da so še le za časa Konstantina Velikega kaznovali usmrnitev otroka.

In kako je čutilo poganstvo v splošnosti pri teh razmerah? Položaj je bil neznosen. Uživali so svet, poginjali v strasteh. Prave, resnične sreče, pravega miru, pokoja v dušah ni bilo. Pač pa so bili pagani siti uživanja in življenja.

Hrepenenje po rešitvi iz tega splošnega svetovnega zla je čutil ves svet: vse je želelo "Mesijo", ki naj bi ustanovil novo kraljestvo, ki naj bi prinesel mir in blagoslov na zemljo.

4. Prva krščanska občina.

Misel, ideja, naj si je še tako silna in vzvišena, ne bo nikoli prodr-la, ako nima moči, ki naj delujejo na zunaj, ako nima pristašev in sobojevnikov. Zato je moral tudi Jezusov nauk stremeti za tem, da se njegov učenci družijo v neločljivo skupino.

Toda kako se je to godilo?

Peščico revnih, neizobraženih mož je bila ob Kristusovem vnebohodu njegovih pristašev; mogočneži tega sveta, farizeji in pismouki misleči da so rojeni voditelji naroda, niso imeli drugega dela, kakor da so z vso krutostjo preganjali Mesijeve učence.

Toda božja volja, božja roka ne pozna nikakih ovir in zaprek. Božji volji se mora ukloniti vse.

Že za prvih 40 dni po Kristusovem Vstajenju vidimo, kako je število Jezusovih učencev naraščalo, V

Galileji (1. Cor., 15, 6) se je prikazal več kot 500 osebam, ki so v nje ga verovali. V Jeruzalemu bilo je že okoli 150 učencev okoli aposto- lov zbranih (Ac. Ap. 1, 15).

Toda Bog si je v svoji vsemogoč-

nosti za ustanovitev svoje občine izvolil čudežen dogodek, ki naj bi bil popolnoma neodvisen od človeške slabosti in onemoglosti, ki naj bi prišel kot vihar na krdelce Kris- tusovih izvoljencev.

Tudi tam se je slovenska podružnica le- po udeležila zborovanja.

V Waukegan, Ill. bodo preslikali cer- kev.

V Chisholm, Minn. podružnica Holy Name Society — društev Najsv. Imena krepko napreduje. Rev. J. Schifferer jo vodi s svojo spretnostjo in navdušenjem.

Chicažani so kot katoliki zelo razupi- ti. Nekoliko protijerskih kričacev je do- seglo to. Vendar pa ne odgovarja to re- snici. Velika večina Chicažanov je dob- ra in verna, pridno podpira cerkev in tu- di pridno sprejema sv. zakramente. Te dni so si dali prenoviti in preslikati svo- jo cerkev sv. Štefana, da v resnici zgle- da kakor nova. 23 krasnih slik na stro- pu in na stenah jo krasi. Objednem so pa naše matere društva Krščanskih ma- ter kupilo krasno obhajilno mizo, moške krasen nov "karpet" ali "tepih" v pres- hiterij in novo omaro za zakristijo, fan- tije nov "luster", dekleta krasno barva- no okno Presv. Srca nad vhodom in dve dekleti Catharine in Mary Gregorich v- saka pa enega angelja k vhodu v cerkev za kropivčke. Čast jim!

V So, Chicago, je bila sv. birna juni- ja meseca.

Greaney, Minn. — V slovenski far- marski naselbini na skrajnem severu, nedaleč od Kanadske meje, živi mirno življenje lepo število slovenskih farmar-jev. Neki pobožen Irec Faith jim je po- stavil krasno cerkev sv. Brigide kot spo- min na svojo mater Brigito. Duhovno jih oskrbuje Rev. Alojzij Pirnat iz New Dulutha in ima vsak mesec zadnjo ne- deljo za nje sv. mašo. Od 4. do 9. julija je vodil za nje sv. misijon Rev. K Zak- rajšek OFM. z jako lepim vspehom. — Takoj isti mesec so pa imeli sv. birmo in prvo sv. obhajilo. Tam imajo vstanov- ljeno tudi materno društvo. Tudi možko društvo Najsv. Imena bodo dobili. Go- reči g. župnik Rev. A. Pirnat bode za to poskrbel, da si bode to zanj zvezano z novimi žrtvami.

EVROPA

V Jugoslaviji se je vršil Orlovski ta- bor v Mariboru z velikimi slovesnost- mi. — Ta tabor je bil mednarodnega značaja. Na tem taboru se je začelo veli- kansko svetovno gibanje — tako imeno- vana katoliška internacijana- la." organizacija katoliškega dijaštva celega sveta. Da, danes je dan mladeni- ča. Starina je zaigrala svojo igro, kon- čala se je z velikim bankerotom — sve- tovnno vojsko. Mladina ne sme hoditi i- sto pot. Slepa bi bila, če bi ne videala to- ga bankerota in uzrokov. Drugo pot mora udariti in to je — nazaj k križu! Nazaj k pristnemu, pravemu krščanstvu. Liberalizem je zastrupil krščanske ma- se. Naredil je iz vernih mož "šlape" o- mahljivce", da so bili z eno nogo krist- ioni, z drugo pagani, da so v cerkev ho- dili, pa objednem proti cerkvi delali in pisali, kateri vpljiv se osebno kaže med ameriškimi Slovenci.

Iz Katoliškega Sveta.

Amerika.

Veliki mednarodni kongres tretjered- nikov sv. Frančiška se bode obhajal pri- hodnje leto v Chicago. Priprave na ta kongres so že v polnem teku. Predsed- nik pripravljavnega odbora je Mr. Ma- tre, vitez sv. Gregorija iz Chicage in e- den izmed najbolj prominentnih kato- liških mož srednje Amerike. Največja dvorana mesta Chicago "Auditorium" je že najeta za ta namen.

Zanimanje za ta kongres je izvanred- no veliko. Celo med drugoverci. Sedan- je nemirne razmere sveta, vzlasti pa se- danja tolika pohlepnost po denarju je tako podobna oni ki je vladala na sve- tu za časa sv. Frančiška. Zato je ta mla- denič pred vsem nastopil s svojo neve- sto "Uboštvom" in s preziranjem denar- ja. Do sedaj imamo med Slovenci v A- meriki samo eno podružnico tretjega re- da in sicer v New Yorku.

Veliko romanje v Rim se vrši ta me- sec iz New Yorka. Romanje se vrši pod vodstvom škofa iz Toledo. Rt. Rev. Schrembsa in s pomočjo Kolumbovih vitezov. Te dni se vrši letna konvencija organizacije Kolumbovih vitezov v New Yorku. Takoj po konvenciji pa se bode ukrcalo nad 500 vitezov na ladjo in se odpravilo v Rim. Tam bode določen po- seben dan v Vatikanu v proslavo Ko- lumbovih vitezov, ki se bode imenoval "Dan Kolumbovih vitezov" in sv. Oče bode maševali za to organizacijo in vsi romarji bodo sprejeli sv. obhajilo med to sv. mašo.

"Katoliški svetni misijonarji" je novo delo, katero mislijo doseči v Ameriki. Misijonariem po raznih paganskih kra- jih bi lahko jako veliko pomagali svet- ni pomagači, ki bi vzeli nase breme za o- skrbovanje misijonov, za ponk v svetnih vedah, zdravniki in drugo. Do sedaj so imeli vse razširjanje sv. vere in civiliza- cijo med pagani v rokah izključno re- dovniki in redovnice. Svetnih "misijonar-jev" nismo nikjer imeli. To pa radi pre- velikih stroškov, ki bi bili zvezani s ta- limi misijoni, ki bi bili plačani. Catho- lic War Council se je lotil dela, da bi tu- di to dosevel. Te dni so imeli svojo le- tno zborovanje "katoliški dijaški misijo- narji križarji" (Student's Mission Cru- sade) in sicer 6., 7., in 8. avgusta v Wa- shingtonu. Gibanje je našlo jako ugoden odmev in več zdravnikov, profesorjev in dušnih, se je priglasilo.

Konvencija katoliških Indijancev Ame-

rike se je vršila v Fort Peck, Mont. 10, 11, 12, in 13. julija. Zastopanih je bilo 6 rodov živčih v Montani, Severni in ju- žni Dakoti Sv. Oče papež so poslali svoj poseben blagoslov. Konvencija je bila velik uspeh, ki bode zelo pospešila pokri- stjanjenje Indijancev.

Prva cerkev v čast Sv. Johani D'rk. se je začela zidati v Brooklynu N. Y. Škof McDonnel ej blagoslovil 19. julija vogel- ni kamen.

20 voditeljev radikalnih rdečkarjev je bilo obsojenih v Chicago 2. avgusta radi prekucaških svojih namenov. Državni pravdnik jih je obdolžil, da so se zarotili proti obstoječem načinu vlade, da ga bo- do s silo vrgli, kar je protipostavno. Zani- mivo je to, da je voditelj teh rdečkar-jev Mr. Lloyd milijonar iz Winnetka. Iz tega vzroka pameten delavec lahko s- klepa, kako ga slepe rdečkarji, ko ga ščitujajo v nepremišljene štrajke. Tu la- hko vidijo, kdo je za štrajki? — Milijo- nar, toraj kapitalist. Kateri pameten člo- vek pa bode hudiča iz Belcebubom izga- njal? Kapitalist je šel med delavstvo go- tovo samo radi tega, da pomaga sili in škodi delavstvu. "Foolish lunatics" — "prismojeni norci" so imenovali zago- vorniki obtožencev svoje kliente. — Nih če drugi bi si jih ne upal imenovati s ta- ko zaničevalnim imenom. Sedaj so se i- menovali tako sami. — Slovenski dela- vec, ki se nisi dal premotiti našim rde- čim apostolom, ali nisi nič vesel in po- nosen, da tudi ti ne spadaš med "foolish lunatics"? — Lahko si!

Največji sovražnik slovenskega delav- stva v Ameriki in največji borilec proti "Ave Maria" — Mr. Ebin Kristan je od- šel iz Amerike. "Clev. Amerika" piše: "Velika mora, ki je tlačila slovenski na- Toraj Kristan je tudi odšel. Ave Maria rod v Ameriki, je odšla!" In to je res, — pa še obstoji.

V Jolietu so krasno preslikali svojo cerkev.

V Jolietu se je vršilo okrožno zboro- vanje vseh društev Holy Name celega okrožja. Zborovanje se je vršilo v dvo- rani St. Mary's. Zanimivo je bilo, da se je slovenska podružnica Sv. Jožefa udele- žila v tolikem številu, da je napolnila po- lovico dvorane. Škof McGavick je imel krasen nagovor.

V Waukegan, Ill. se je tudi vršilo ok- rožno zborovanje Holy Name društev.

KAJ PRAVIJO NAŠI NAROČNIKI?

Thomas, W. Va. — Srce me boli, ko Vaši sobratje opozarjajo stariše pred ljubim listom "Ave Maria". Saj vendar sem več let naročnica tega lista in pazno prečitam vsaki list, pa nisem še nobenkrat nikjer kake slabe besede videla. Kaj pa naj vendar ameriški katoliški Slovenci beremo, kateremu je še kaj mar za sveto vero, posebno kjer nimajo slovenskega duhovnika; če ne smejo brati "Ave Maria"? Dajte nam pa vi kaj boljšega! Lahko je zabavljati!

Frnciška Baraga.

Joliet, Ill. — Naj napišem par vrstic čitateljem v predvarek in prosim, da sprejmete ta moj skromen dopis v "Ave Maria" ali v "Edinost". Sicer nisem posebno zmožen dopise skladatai, ker nisem hodil v šolo na Dunaju, kajti ko bi hotel tja iti, moral bi pustiti treh zunaj, kakor je rekel stari Kovaček svojemu sinu. Vendar vsak človek nekaj ve.

Kakor se vidi so se hudi oblaki dvignili nad ta vse hvale in časti vreden list. Napete so vse moči, da bi uničili ta lepi list. Pa brez vsakega uzroka, kajti list "Ave Maria" je tako nedolžen, kakor otrok, ki ga prineso od svetega krsta. In vendar so ljudje nad njim tako zbegani, da ne vedo, komu naj verjamejo. Nekateri so ga pri nas res vrgli v peč in sicer z imenom, katerega me je pa sram tukaj povedati. Jaz nisem strankar, da bi enega hvalil, drugega pa grajal. Iaz berem in ljubim vse dobre liste. Jaz berem "Amerikanskega Slovence", "Glasilo KSKJ.", "Ave Maria" in "Edinost." Za te liste je prostor v moji hiši. Za druga pa ni. Zato bi svetoval urednikom teh listov, da bi šli vsi štirje složno skupaj, kakor štirje bratje, ki so ene matere sinovi in ki vsi delate za eno dobro stvar. Šele potem Vam bode slovenski narod hvaležen iz celega srca, ako ne bode videl in čital prepira med vami po časnikih.

Ako se pa urine med vami kaka polemota ali kak prestopek, bi bilo vedno pametno, da ga poravnate med seboj pisмено, ne pa takoj ga obesiti na veliki zvon. Tako so se že večkrat oglasili naročniki, kadar je prišla kaka polemika med vami uredniki. Če pa imate kaka osebnostna žaljenja, postavite dotičnega pred sodnijo. Saj imamo v Ameriki postave za vsakega enake in tam poravnate stvar.

List "Ave Maria" je storil v tem času, od kar izhaja dosti dobrega. Marsikateri zornikernega kaotolika in zakrknjene grešnika je pripeljal že nazaj na pravo pot. Kateri čitamo list od začetka, tisti vemo, da je to res in vsi mi bodo gotovo pritrtili. Tudi gospodje slovenski duhovniki morajo vsi to priznati. Ko bi vsi listi imeli tako plemenito smer delovanja in ko bi vsi tako odločno in tako naravnost nastopili, kakor je nasto-

pal list "Ave Maria" od kar ga poznam, ne bi jih danes toliko žalovalo med zidovjem po ječah, ne bi jih bilo toliko uničenih radi nemoralnosti ali umorov.

Možje, katoliški možje obračam se na vas! Povejte mi, ako Chicago in Joliet ne potrebuje ta lista, kakor je "Ave Maria" ali ga ne potrebujejo drugod. Amerika je velika. Slovenski narod pa je raztresen povsod in v koliko krajih naši ljudje nimajo svojega slovenskega duhovnika, ne slišijo nikdar besede božje v svojem jeziku, da bi jo razumeli. Posebno ti katoliški rojaki vedo, koliko je zanje vreden list "Ave Maria". Rojaki, po takih naselbinah, povejte mi! Ali nima morav? Povejte ali je ta list med vami koga pohujšal? Na dobro pot pa jih je pripeljal veliko, še več pa ohranil na dobri poti. Da, kaj bi bilo med nami, ko bi ne bili imeli še tega lista, to sem si že večkrat mislil, in to smo ži možje že večkrat rekli med seboj.

Zato raj gospodje uredniki, katoliških listov, sežite si v roke kot bratje in delajte raj složno za vero in narod tu med Ameriškimi Slovenci!

Pošiljam moj srčen pozdrav vsem čitateljem gori navedenih listov. Vam pa, gospod urednik lista "Ave Maria", kličem v imenu Vaših naročnikov: Kar naprej neustrašeno za čast Marijino in za blagor nas, ameriških Slovencev.

Marko Bluth.

Cleveland, O. — Dragi gospod urednik in mučenik! — Nisem verjel, da bi Vas mogel katoliški duhovnik tako grdo napasti. O, kako nas vse dobre katoličane, boli ta napad duhovnika v cerkvi na nabožni list, ki je že toliko dobrega storil za sveto vero med nami ameriškimi Slovenci. Vsak človek, ki ima količkanj pameti vidi v tem napadu samo osebno mržnjo in sovraštvo. Toda gospod urednik, ni to sramota za Vas, temveč za napadalca. Sramota je tudi za oba katoliška urednika listov, ki sta napad izrabila. Proti komu? — Proti samima sebi in proti nam katoliškim Slovincem! Da, č. g. Šolar je povzročil veliko pohujšanja med narodom s tem nastopom, katerega bode težko popravil. Če bi bilo v "Ave Maria" res kaj pohujšljivega, tako učeni profesor bi bil pa že moral najti drugo pot, da bi povedal svoje misli, kakor pa je bil sveti kraj, prižnica. Kako lahko bi bil pisal in povedal uredniku samemu. Saj vidim, da je celo njegov lastni spis v listu. Sicer ne vem, da Vas tudi ta napad ne bo ustrašil, kakor Vas do sedaj vsi drugi obilni napadi niso in Vam kličem z navdušenjem za Vas, sedaj boli kakor preje: Le tako pogumno naprej po začrtani in diletarstva, za mastne dnevnice poti, kajti kjer je resnica, kjer je pravica in kjer je tako po-

zrtvovalno delo za narod in Boga in Marijo, kakor je Vaše, tam je samo eno mogoče — popolna zmaga. Mi, vsi katoliški zavedni Slovenci smo pa z Vami. Živio urednik lista "Ave Maria!"

Fran Skull.

Soudan, Minn. — V kratkem Vam pošljemo iz naše župnije protest najprej proti "Amerikanskemu Slovincu" in "Glasilu KSKJ.", katera lista sta napadla "Ave Maria", češ, da "Ave Maria" pohujšuje. Ta oglas je prišel iz Joliet in nam je znano zakaj, "Ave Maria" v kolikor jaz vem še ni nikdar pohujševal, pa sem njegov naročnik od kar "Ave Maria" izhaja. Če se je gospod napadalec pohujšal nad člankom, ki ga je "Ave Maria" ponatisnila iz mladeniškega časopisa iz Ljubljane "Spoštuj žensko — spoštuj dekle," mu povem, da je ta spis popolnoma na mestu, da je sedanjim razmeram med mladino popolnoma primeren in podučen, da ga more obsoditi samo človek, ki ne pozna nevarnosti, katerim je sedanja mladina izpostavljena. V kakih drugih člankih pa nisem našel, kje bi se moglo kaj najti.

Jozef Oblak.

Vprašanje: Stara sem že. Imam nekaj centov. Mislila sem, da bi si kje ustanovila večne maše ali kakor sem doma slišala "štiftenge." Kaj bi mi vi svetovali. — Puclo. Co.

Odgovor: Odločno Vam odsvetujem. Večne maše niso nikdar večne. Poglejte, kako je sedaj s "štiftanami" mašami doma v Jugoslaviji. Avstrija je imela postaviti, da se je moral ta denar naložiti v državne obligacije, ali državno posojilo. Tako je od 95 odstotkov teh "štifteng" danes denar izgubljen. Avstrije ni več, denarja pa tudi ne! Kdo bode pa maševal? Morda jih je veliko naredilo "štiftengo" za "večne maše" pred desetimi leti. Danes? Toraj so trajale te "večne" maše "večnost desetih let." Ameriški škofje zvečine te ustanove odsvetujejo in ne vidijo radi, da bi kak duhovnik ali kaka cerkev sprejela kake dolžnosti nase, o katerih se ne ve, če jih bode mogla držati ali ne. Dajte raj kakemu duhovniku svoto in povejte, da bi radi toliko in toliko sv. maše,

gotovljeni, da se bodo res opravile. — Zakaj je sv. oče dovolil tri sv. maše na vernih duš dan? Glavni vzrok je bil poleg drugih ta, da se je že na stotisoče takih ustanov porazgubilo, zato pa vsak duhovnik eno izmed teh sv. maš opravi v namen sv. očeta, ki je ta, da katol. cerkev zadosti tej dolžnosti, dasi ni ona kriva, temveč razne vlade, ki so pokradle cerkveno premoženje.

Vprašanje: Veliki petek sem obiskal več cerkva. Pa kako sem se začudil, ko nisem našel v irskih cerkvah božjega groba. Vprašal sem, pa so rekli, da ga nikdar nimajo. Ali ni to čudno? — P. M. Cleveland, O.

Odgovor: Nič ni čudno! To je edino pravilno po obredniku naše cerkve. Božji grobi so nemška razvada in so v popolnem nasprotju z vsemi cerkvenimi predpisi. Sv. katoliška cerkev je trpela po srednji Evropi te razvade in jih še danes trpi. Tudi ameriški škofje trpe to razvado po raznih tujenarodnih cerkvah, ker je ljudstvo navajeno nanje iz mladega. Vendar pa se silno želi, da se ravnajo cerkve popolnoma po obredniku. Predpisi za veliki petek so, da ne sme biti v cerkvi presv. Rešnjega Telesa, temveč v zakristiji, ali v kaki stranski kapelici. Nobene luči ne sme goreti v cerkvi. Žalost se mora kazati ta dan, ki se kaže v temi, ki naj vlada po cerkvi. Tudi jaz sem navajen na božji grob iz mladih dni. Vendar nikoli ne bom pozabil, kako velik vtisek je name naredilo to liturgijsko znamenje žalovanja cerkve nad smrtjo Gospodovo. Obred velikega petka je sledeči:

Po opravi zjutraj se morajo po cerkvi pogasiti vse luči in sveče. Zato pa tudi sv. Rešnjega Telesa ne sme biti v cerkvi, temveč v kaki stranski kapeli ali zakristiji. Vsi okrasni oltarji in cerkve se morajo odstraniti ali zakriti. Cerkev mora biti temna, le tam pred velikim oltarjem na črni blazinici naj leži Križani Gospodar cerkve. Ko sem prvič prišel na veliki petek v irsko cerkev in videl cerkev tako — pretreslo me je. Veliko večji utis je naredilo, kakor pa, ko sem prišel v bližnjo slovaško cerkev in videl tam dragoceni božji grob, sv. Rešnje Telo izpostavljeno pa — prazna cerkev. — Božji grobi so ostanki srednjeveške razvade, da so se po cerkvah veliki teden igrane pasijonske igre. Cvetno nedeljo se je uprizorilo Jezusov slovesen uhod v Jeruzalem, zato je moral ta dan biti v cerkvi pred velikim oltarjem običajno osel. Veliki četertek se je uprizorila igra zadnja večerja in veliki petek križanje. Te razvade so se najbrže začele z najboljšim namenom, vendar kakor vsaka človeška naprava, postale so le prvakom navaden "špas" in "hec" za mladino in lahkomišljene katoličane. — Naši katoliški obredi, kakor jih je na cerkev zamislila in ukrenila, so pa tako globoki in tako veličastni, da vedno naredijo globok utis na človeško srce. In čim večkrat jih človek vidi, tem bolj jih občuduje, tem več mu daje misliti. Ali ste bili pri kaki veliki maši, z obil-

nimi strežniki, k so bili dobro naučeni in se je vse vršilo strogo po ruskem obredu? To je nekaj veličastnega. — Čemu potem taki le priveski in naveski, ki vzvišenost teh obredov samo pokaze. Po vseh amerik. cerkvah imate že upejlano pobožnost "treh ur smrtnega boja," t. j. od 12—3 na veliki petek popoldne. Cerkve so natlačeno polne cele tri ure. Ali niti lepše, kakor po nekaterih naših cerkvah v starem kraju, kjer hodi naši ljudje "božje grobe gledat," kjer je sv. Rešnje Telo izpostavljeno, pa se gleda koliko je lučic, če je petelin prav postavljen. Ljudje hodijo ven pa notri kot čebele in ima mladina svoj "špas" zraven? Kolikor manj komedij v cerkvi, toliko boljše. Cerkev je hiša božja in kraj molitve. Zato čim preje se navadimo tudi mi na veliki petek brez božjega groba, toliko boljše, ker preje ali pozneje se bomo morali tudi po naših cerkvah ukloniti splošnim predpisom. —

Vprašanje: Moj sodelavec ima ženo v starem kraju, kateri se je um o-mračil. Ker ni mogel drugače prodati svoje hiše, razporečil se je sodnisko. Morala ji namreč tudi ona dati svoje privoljenje za prodajo. Mož ni napačen človek. Zdaj že tudi več let k maši hodi. Ob misijonu je bil pri eni pridigi in tudi sv. zakramente prejel. Ženi je doma vso doto pustil, pošiljal ji pa iz Amerike ni nič. Morebiti se ji je um o-mračil radi tega, ker je izvedela, da se je mož tučaj veliko tisoč prihranil. Delal je dolga leta vsako nedeljo, da je dobil dvojno plačo. K maši seveda ni hodil, vendar je pa vsako nedeljo doma sv. rožni venec molil, kakor trdi, kaj je sedaj njegova dolžnost, da storn?

J. C. Utica, Ill.

Odgovor: 1.) Jasno je, da se je pregrešil, ker se je skušal razporečiti; 2.) da ta razporeka nič ne velja, da je še vedno on zakonski mož svoje žene in ona njegova žena in 3.) da je on kot njen rož dolžan za njo skrbeti, ako česa potrebuje v njeni boleznih. 4.) Glede tega pa da je on radi dvakratne plače delal vsako nedeljo, potem pa še skušal z rožnim vencem nadomestiti sv. mašo, je gotovo da je smrtno grešil proti tretji božji zapovedi, ki je brez očitne potrebe delal hlapčevsko delo in da samo z molitvijo sv. rožnega venca ni zadostil cerkveni zapovedi.

Vprašanje: Ali morejo biti krščeni v katoliški cerkvi otroci starišev, ki so civilno poročeni in žena ni katoliška.

California.

Odgovor: Da. Toda 1.) otrok se vpiše v krstno knjigo kot nezakonski, to je brez očeta, 2.) se morajo stariši, vzlasti oče zavezati, da bode skrbel za to, da bode otrok tudi vzgojen po katoliško in 3.) posebno otroci morajo biti dobri in vestni katoličani, da jim duhovnik lahko z mirno vestjo zaupa, da se zavedajo dolžnosti, katero prevzamejo na svojo dušo v takem slučaju, kajti katekizem pravi: Kateri dolžnosti imajo krstni otroci? **Bo-tri imajo dolžnost skrbeti za pouk otroka v verskih dolžnostih, ako bi stariši zanemarili ali umrli.**

Vprašanje: Kaj je "spiritual bouquet"? Tu v naši naselbini vidim, da imajo med ameriškimi katoliki navado, da dajo prijatelji mesto venca no "trugo" tako imenovani "Spiritual bouquet".

(J. V. Akron, Ohio.)

Odgovor: "Spiritual bouquet" je slovensko "duhovni šopek", in je jako lepa navada, katero ne moremo dovolj pripočati. Mesto dragocenih vencev, ki nimajo nobenega pomena za umrlega katoličana, sorodniki in prijatelji dajo za eno ali več svetih maš in duhovnik jim da potrdilo, da so te svete maše res naročili. Na tem listku je tudi napisano, da prijatelj izreka sorodnikom sožalje in obljubi moliti za umrlega. In ta listek potem dotičnik tudi sam podpiše in pošlje ali nese v hišo umrlega. Po nekaterih krajih je ta lepa navada zelo razvita. Tako n. pr. smo jo videli v Chisholmu. Ranika naša dosmrtna naročnica, Mrs. Bah, revna vdova, pa je dobila takih "duhovnih šopkov" za skoraj 100 svetih maš. Zlasti družtevnik družtev Najsv. Imena in Krščanskih mater naj bi povsodi upejljal to lepo navado. Otresimo se modernih poganskih navad in upeljimo lepe katoliške navade.

Vprašanje: Pred kratkem se je zgodil slučaj, da je duhovnik javno napadel duhovnika. Ali bi se ne dalo doseči, da bi se tako pohujšanje ne godilo?

Odgovor: Moglo bi se, zakaj pa ne? Treba samo, da bi noben duhovnik tega ne storil. Drugega sredstva ne vemo. Mi obhajujemo zelo. Pomagati ne moremo.

DAROVI ZA AVE MARIA.

Po 10. dolarjev sta darovala Janez Juh in Veronika Trlep.

Po 5 dolarjev so darovali: Jožef Mihelič, Jedert Virant, L. Intihar, M. Gabrič, Marija Cornish, Martin Krašovec, Kati Hebein, Ter. Skubic, Frank Gorenc, neimenovan 5,50 dol., Anton Zavodnik, 4,50. J. Gaspari, 3 dol.

Po 2.250 dol. so darovali: Maggie Morgal, Ana Stasko, M. Peternel.

Po 22 dol. so darovali: Jedert Vesel, J. upančič, Jedert Tomšič, Jos. Meloh, Uršula Strmole, Frančiška Lamuth.

Po 1.50 so darovali: Jožef Pajk, Janez Svetek, Ana Sadar, M. Grahek.

Po 1 dol. so darovali: Marija Intihar, T. R., Marija Hiti, Katarina Mavrovič, John Svetina, Pavel Jamnik, Ivana Oman, Marija Gerbec, Frančiška Tanko, J. Muhič, Fr. Starman, Fr. Muhič, Marija Toplišek, M. P., Milwaukee, Fr. Suhadolnik, Peter Skraba, Antonija Požun, Antonija Tomšič, Roza Petras, N. M., Joliet, Ivan Bishan, neimenovan, Marija Ivanič, Neža Klarič, Neža K. Triler, Alojzij Simonič.

Po 50c so darovali: Marija Swan, Roza Burja, Frančiška Starman, M. Krulc, Dor. Oražen, M. Antončič, J. Zupančič, L. Vidmar, M. Zaletel, M. Tomšič, Ivanka Mohar, Lud. Perušek, John Vegeli.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem priporočam svojo trgovino z železino.

Pošteno blago — zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St. Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Nered črev

je v vročih poletnih mesecih in zgodnjih jesenskih pri obeh, odrastlih in pri otrocih splošna prikazen. To prihaja morda od nepravilne hrane, pijače ali hitre izpremembe vremena ali drugih vzrokov.

Severa's Diarrhoea Remedy

(Severov Pripomoček proti driski) se je izkazal vedno kot zanesljivo zdravljenje za drisko, želodečne krče, colico, proti poletnim neredom drobovja itd. Dobro in sigurno za oboje — odrastle in otroke. Cena 30c in 2c davka. Na prodaj pri lekarnjih.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovincem
1439 W. 18th St. Chicago, Ill.
Telephone: Canal 2534

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10 ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnegasistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čistenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

